

Thư Thầy trò (35)

- Thư Thầy trò (35)
- *Tác giả:* Viên Minh - Diệu Huệ

Ngày 12 – 11 - 2011

Thưa Thầy!

Đầu thư con xin gửi lời hỏi thăm sức khỏe Thầy. Con pháp danh là Diệu Huệ, hôm nay con viết thư gửi đến thầy với tấm lòng biết ơn sâu sắc.

Từ khi còn bé con đã là một Phật tử, nhưng con ít thích đọc kinh sách, với con đơn giản là đến chùa làm phước thì thấy lòng mình vui và thanh thản. Nhưng từ khi ba con mất, con đi tìm hiểu về thế giới tâm linh với niềm khao khát mãnh liệt là được gặp lại ba một lần nữa, được nghe tiếng nói hoặc biết nguyện vọng của ba mình, bởi vì khi ba mất không có con ở bên cạnh và ba con ra đi đột ngột vì một cơn nhồi máu cơ tim. Con đã lầm đường lạc lối thậm chí tin cả chuyện cầu hồn, nhập xác... Nhưng cũng may cho con vì toàn gặp những người lừa gạt tiền bạc chứ không đến nỗi gặp những thầy pháp tà giáo làm ảnh hưởng lâu dài đến gia đình và người quá cố. Rồi như phép màu con được ba về báo mộng chỉ đường cho gia đình chúng con được gặp lại thầy, và sau những lần làm phước hồi hướng, những giấc mơ tâm linh nhiệm màu cho con biết được ba con đã được thành thôi an nghỉ.

Thầy ơi! Không giấy bút nào tả xiết được niềm vui lớn lao đó. Con luôn tin tưởng mình làm phước thì ba sẽ nhận được nên con hết lòng hết sức để thực hiện, vì con rất buồn khi ba ra đi mà con vẫn chưa trả hiếu được như lòng mình mong mỏi. Cũng từ đó, với lòng tin vào phép nhiệm màu mà con đã tìm hiểu về đạo qua trang web của chùa. Con đọc có cái hiểu rõ, có cái con hiểu lơ mờ và con theo dõi mục hỏi đáp, con thấy thầy chỉ các bạn, hướng dẫn từng người vượt qua những thử thách của cuộc sống, con đến chùa và nghe thầy giảng pháp v.v... con bắt đầu nhận thấy đạo Phật thật gần gũi với đời thường và nhận thấy bản thân mình có quá nhiều thiếu sót. Gặp khó khăn trong cuộc sống, hoặc những dằn vặt về tinh thần con nghĩ đến thầy, cũng muốn viết thư cho thầy để tìm một lời khuyên sáng suốt, nhưng khi con sắp đặt câu chữ ý tứ để viết thư thì ngay lúc đó con đã nhận ra lời khuyên của thầy rồi.

Ví dụ: con và ông xã đã 27 tuổi, tụi con lấy nhau đã 4 năm, đến năm nay con có đứa con đầu lòng là bé Diệu Thủy. Lúc sắp có con, vì mong muốn một cuộc sống bảo đảm cho bé, con đã suy nghĩ đến việc mua nhà. Vì gia đình con rất nghèo, vợ chồng con từ khi lấy nhau chỉ có hai bàn tay trắng mà con còn phải gánh vác một gia đình lớn là ba mẹ và em gái con. Con phải lo tất cả sinh hoạt phí của gia đình và còn phải trả tiền thuê nhà nữa, rồi ba mẹ già yếu bệnh tật phát sinh con cũng lo cả tiền thuốc tiền bác sĩ...

Thật sự là con cảm thấy gánh nặng ghê gớm bởi vì lúc đó con chỉ mới 23 tuổi mà thôi nên con lao đầu vào đi làm. Đồng lương ít ỏi của con khi mới ra trường là một triệu ba trăm ngàn mỗi tháng. Hai vợ chồng chạy ngược xuôi vẫn không sao đủ. Làm được hai tháng con dành dụm vài trăm ngàn để mua nước hoa về kinh doanh trên mạng, vì hai đứa con là sinh viên công nghệ thông tin nên có lẽ việc kinh doanh khá thuận lợi. Được hai năm thì hơi khá lên nên con thuê nhà đẹp hơn để cả nhà ở cho thoải mái, nhưng chẳng bao lâu thì ba con mất.

Cũng vì xuất thân nghèo và bị chà đạp nhiều trong cuộc sống nên con muốn con cái sinh ra phải được hạnh phúc. Con tính toán số tiền để mua căn hộ chung cư, nhưng tính toán đến đâu số tiền con có và cả con có bán xe vợ chồng đang đi thì cũng không đủ mua. Con định tìm cách vay mượn tiền để mua cho bằng được nhưng không ai cho mượn mà họ còn tỏ ra khinh thường con nữa. Con vô cùng tức giận vì tự ái bị tổn thương. May là sau mấy ngày tranh đấu với bản thân mình con nhận ra được mình đang bị tâm tham lam lấn át che mất lý trí, mình đang bị cái tôi to lớn che mờ mắt, và mình bị bản ngã đè nặng lên trái tim nên mới quên lòng yêu thương và sự thông cảm.

Ngay hôm ấy, lòng con nhẹ nhàng, tâm con yên vui, con không làm cho chồng mình lo lắng nữa. Lâu nay, thấy con luôn u uất tìm đủ cách xoay tiền, anh không nói mà lúc nào cũng buồn bã. Khi con hiểu ra và giải thích với chồng là mình đã vượt qua, khi ấy anh mới nói với con: *“Anh luôn ủng hộ em, nhưng sức mình tới đâu mình làm đến đó em đừng đặt ra tham vọng quá lớn rồi muốn thực hiện ngay thì em sẽ rất khổ”*. Khi đó con nhớ đến bài giảng của thầy: *“Mình làm việc gì cũng đừng mong cầu kết quả an lạc ở tương lai mà làm với tâm tĩnh lặng trong sáng thì ngay đây đã được an lạc và tương lai cũng sẽ thành công”*, con đã hiểu được bài học quý giá đó với khá nhiều nước mắt. Như khi con khổ cực làm việc miệt mài, tay không có vốn, kiến thức hạn hẹp con không hề để lòng tham che mắt cứ miệt mài làm việc thì ba năm sau thành quả cũng tự đến... Khi bị lòng tham chế ngự con đã đánh mất sự sáng suốt của mình.

Trong cuộc sống, con gặp rất nhiều nghịch cảnh trở trêu, những việc bức mình đến đau lòng. Nhưng rồi con bình tĩnh suy xét lại sự việc, con thấy ai sai xấu trước tiên người đó khổ thân, ai tham lam trước tiên người đó cực tâm, từ đó con cũng bớt được phần nào tính nóng nảy và cũng đỡ được phần nào tâm sân hận. Rồi con nhận ra vì nóng giận mà con và em con không hiểu nhau nên mới xung đột, từ đó con không giận em nữa. Con đã nghĩ cả đời con không bao giờ tha thứ cho em nhưng rồi con thấy con vẫn yêu thương nó, nó về nhà sống hòa thuận và vui vẻ với gia đình. Khi chị em tâm sự, con mới thấy nó không hư thân như con nghĩ. Có lẽ khi còn nhỏ, con đọc tiểu thuyết tình cảm của những nhà văn cách đây cả 80 năm nên phần nào nhận xét của con về chuyện tình cảm của em có phần khát khe quá, vì vậy mà càng ngày chị em càng xa cách.

Con viết thư này dài dòng vòng vo, chẳng đâu ra đâu cũng bởi vì cảm xúc của con ào ạt đến con không biết sắp xếp làm sao. Khi khó khăn muốn được khuyên răn dạy bảo con đã không tìm đến thầy vì

sợ làm mất thời gian quý báu của thầy vì những chuyện mình chịu khó suy nghĩ thì sẽ ra. Nhưng hôm nay không mục đích rõ ràng và toàn những chuyện đã qua thì con lại viết quá dài cũng chỉ vì con muốn nói lời cảm ơn sâu sắc đến thầy đã dẫn dắt gia đình con trên đường học đạo, làm người. Từ nay đến cuối cuộc đời con sẽ luôn nhắc nhở mình sống và hành xử theo những nguyên lý mà thầy đã chỉ dạy. Vì cuộc sống con xáo trộn khi đón đưa con đầu lòng và vì con đang học bài học làm mẹ nên con dù rất muốn học khóa thiền thứ 8 mà không sao lên chùa được nên con đang mong đợi thầy dạy khóa 9. Con tin rằng vẫn còn nhiều lắm những bài học giá trị mà con đã bỏ qua trong những khóa học trước.

Thư đã dài, thầy đã vì con bỏ thời gian quý báu, con xin được dừng dòng tâm sự ở đây. Con xin đánh lễ thầy .

Con Diệu Huệ.

Diệu Huệ con,

Thầy đã đọc thư tâm sự của con. Qua mẹ con, em con và con, thầy mới biết được phần nào hoàn cảnh gia đình con. Hồi đó vì thích vẽ tranh trúc, một thể loại tranh thiền, mà khoảng năm 76, 77 gì đó thầy có duyên quen biết ông nội con, một họa sĩ xuất sắc về tranh thủy mặc nhất là tranh vẽ cá. Hồi đó ba mẹ con còn trẻ, hình như con và em con chưa ra đời thì phải. Rồi cuộc đời biến đổi, thầy đi du hóa chỗ này chỗ kia nên đã xa ông nội và gia đình con, mãi đến 30 năm sau nhờ ba con linh hiển báo mộng dẫn đường thì mẹ và các con mới tìm được ngôi chùa mà thầy đang ở để thầy trò gặp lại.

Mặc dù các con và gia đình đã trải qua biết bao thăng trầm giữa sóng gió bể dâu, nhưng giờ đây mẹ và các con đều đã nhận ra ý nghĩa đích thực của cuộc sống nên thầy rất yên tâm. Thực ra chính nhờ trải qua những khó khăn gian khổ trong đời sống mà con mới trở nên một người có khả năng chịu đựng và ý chí tiến thủ kiên cường như thế. Mục đích của đời sống không phải để tiến đến một điều kiện tốt đẹp hơn mà là học ra được những bài học quý giá hơn về ý nghĩa của nó. Nếu thấy ra điều đó thì con sẽ không còn muốn cho con cái sau này được sống đầy đủ và thoải mái, vì như vậy chúng sẽ không có điều kiện để trui rèn bản lĩnh sống. Quan trọng là con giáo dục con cái thế nào để chúng có đủ khả năng đối mặt với những bước thăng trầm của cuộc sống, để có nhận thức đúng và hành vi tốt, như vậy chúng sẽ sống để thành nhân hơn là quá chú trọng đến thành công, để giác ngộ giải thoát hơn là sở hữu tiền tài danh vọng.

Giữa một đời người ngắn ngủi mà mọi chuyện đều qua mau và cái gì đã có sinh đều phải có diệt thì không nên cố gắng bám víu vào một thứ gì cả. Càng thấy cuộc sống bấp bênh chừng nào tâm hồn càng dễ giác ngộ giải thoát chừng đó. Chồng con đã nói đúng, cái gì hợp đủ nhân duyên tự nhiên mà có - nói như Lão Tử là “bất chiến tự nhiên thành”- thì đó là “ý trời”, nên dù được hay mất, thành hay hoại thì mình cũng không bị vui buồn chi phối. Khắp nơi trên trái đất này thời thế luôn biến động bất ngờ, thậm chí người ta còn nói đến ngày tận thế không xa, do đó càng ít bị ràng buộc vào cái gì cố định càng dễ xoay

chuyển cho hợp thời hợp vận hơn. Dù con có sở hữu được một cơ ngơi như ý thì một khi vô thường đến, của thế gian cũng phải hoàn lại thế gian. Chúng ta đến cuộc đời với hai bàn tay trắng thì ra đi cũng chỉ với hai bàn tay trắng mà thôi.

Vợ chồng con biết cách xoay xở làm ăn tốt như vậy nên phát huy mặt mạnh đó, nên sử dụng vốn liếng để đầu tư phát triển hơn là cố gắng quá sức mình để mua một căn hộ cố định, vì như vậy khi cần có thể thay đổi dễ dàng để thích ứng với mọi tình huống bất thường. Không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra như sóng thần, động đất, bão lũ, chiến tranh, chính biến v.v... cho nên càng ít dính mắc hay lệ thuộc vào một cái gì cố định càng tốt. Quan trọng là biết cách sống, biết cách ứng xử với mọi người, mọi hoàn cảnh, biết học ra bài học vô thường, khổ, vô ngã của đời sống mới có thể thật sự sống an lạc hạnh phúc.

Chị em con hòa thuận lại, biết thương yêu và thông cảm cho nhau đã khiến cho mẹ con rất vui mừng. Biết sống theo lẽ đạo và biết thương yêu hòa hợp như thế mới là yếu tố hạnh phúc đích thực. Mai sau con con lớn lên sẽ học từ bài học ấy mà nên người mới là quý chứ không phải tạo cho con điều kiện quá tốt để rồi nó không còn khả năng nhận ra chân giá trị của cuộc sống đầy cam go mà cũng vô cùng màu nhiệm này.

Thầy chúc các con có một đời sống thật tự do, thanh thản, an lạc và không bị ràng buộc bởi bất cứ điều gì.

Thầy Viên Minh
